

De velden van mijn jeugd

*"Ik loop hier alleen in een stille stad
Ik heb eigenlijk nooit last van heimwee gehad.
Maar de mensen, ze slapen, de wereld gaat dicht.
En dan denk ik aan Brabant, want daar brandt nog licht."
Guus Meeuwis (geboren in de Mariahout, gemeente Laarbeek).*

*"Mijn vriend vond dat niet duur, waarop ik hem uitlegde dat 175 euro de bedoeling is, maar dat dat natuurlijk het drie- of vierdubbele gaat kosten. En ik praatte hem snel bij over het Rijksmuseum, het Stedelijk, de Amsterdamse Noord- Zuid lijn, de Betuwelijn, de Fyra, en nog een stuk of wat andere Nederlandse debacles."
Youp van het Hek in zijn NRC column van 14 September 2013.*

De houtsnip zette zijn poten tussen het wrakhout en stak zijn strakke lange snavel tot diep in de poel van het bosje achter de boerderij van boer Bannink. Ik zag hem hier ieder jaar, net als het ijsvogeltje dat schuw kwam vissen in de historische brandweerplas bij dezelfde boerderij. Nu staan hier containers en kratten op een geasfalteerd parkeerterrein en het hoofdkantoor van een bekende brouwer. De houtsnip is vertrokken, maar waarheen? Ook het ijsvogeltje is niet meer te zien. Bannink is naar Groningen, zijn burens Van Moorsel en Van der Zanden ook noodgedwongen weg.

Wat gebeurt er met de velden van mijn jeugd? Waar zijn de stekelbaarsjes die in de toen nog heldere Goorloop voer waren voor fuut en koet? Waar zijn de reeën, patrijzen en hazen die ik met spanning opwachtte als de kneusmachines de laatste rijen van de maisvelden opslokten? Wat wordt er gedaan met ons unieke Brabantse land? Waarom mogen de velden niet blijven, de stilte, de vergezichten, de kieviten en scholeksters?

Geboren en getogen in Lieshout, Laarbeek, zie ik het verdwijnen van deze rust en vrede met pijn tegemoet. Een vierbaans weg door het groene hart van onze gemeente lijkt mij geen goed idee, een fout die niet meer te herstellen zal zijn. Een "sorry" over 25 jaar aan de nieuwe generatie zal het niet meer goed kunnen maken.

Als dierenarts word ik blij van een herkauwer die ongestoord met zijn neus in sappig groen gras staat. Dát is een beeld dat hier past. Dát is een beeld dat zeldzaam

wordt. Dát is een beeld waar velen graag naar kijken en bewust of onbewust van genieten en energie uithalen. Dát is het beeld waar het welzijn van zowel dieren als mensen uiteindelijk van afhangt. Daar moeten we het van hebben. Daar denken we later aan terug.

Wat gebeurt er met de velden van mijn jeugd? Zal mijn zoon van 2 er ooit van kunnen genieten op de manier waarop ik dat kon? Willen we de wereld niet mooier en beter achter laten voor de volgende generatie, is dat niet wat een duurzame samenleving beoogt? Is een controversiële weg, zonder maatschappelijk draagvlak, waar zelfs de economische belangen zeer twijfelachtig van zijn (mening niet alleen van de ANWB) een noodzakelijkheid of een misplaatste fout? Moeten we dansen naar de geneugten van een ambtstermijn van een enkele politicus, of de belangen van een enkele multinational? Moet het volk zijn vrijheid, rust en welzijn opgeven voor de belangen van die 1%? Is dat wat we noemen *vooruitgang*?

Het paartje steenuiltjes heeft dit jaar weer succesvol drie jongen grootgebracht. Ze zitten ieder jaar in dezelfde kast. Zo doen steenuiltjes dat het liefste, hun hele leven nestelen in hetzelfde nest. Een menselijke trek. Je hebt het ergens goed, hebt zorg voor je huis en haard. Plant een boom, ziet hem groeien, hangt er een schommel in voor je kleinkind. Je voelt je thuis, zoals dat kan in Brabant. De steenuiltjes zitten nog niets vermoedend te turen over de velden van mijn jeugd en weten niet dat de Ruit dwars door hun nestkast is gepland. Moeten zij de houtsnip en het ijsvogeltje volgen? Waarheen leidt hùn weg?

Drs. Lars Veraart
1 oktober 2013